

ספור על כח הסנטור שחיתה במדבר הירדן

(1) אחד האבות הרוחניים הקדושים, בשם טילאס, ערבי ממוצאו, אשר ישב במערות פון שבאזור רמה, סלף לאחייב את הספור הבא: לשני שנים אחדות (לפני שלושים שנה) ישב מתבודד אחד, ליד אמת שלי, במערות ההתבודדות של קלמון, והיה לי מנהג בחגים השנתיים לבקר אותו ולהביא לו מצרכים מעטים ולקבל את ברכתו. ובכן, פעם אחת, בהתקרב המועד הקדוש של הפסחא, לקחתי בתרמילי () מעט קטניות מושרות ומנחות קטנות של לחם, ויצאתי כהרגלי כדי ללכת אל עבד האל. אולי על פי תכנית אלהית קרה לי ששכחתי איפה שוכנת מערתו: ובהיותי מחפש זמן רב מבלי למצוא, הייתי במצוקה. בעודי תועה בגבעות שם ובנקיקים, החוט הפתיע אותי ונהיית צמא מאד.

(2) מתוך הטבל שלי בגלל העליפות, הצמא והשמש הבווערת, זעקתי לאל, שלא יימנע ממני מראה פניו הנכבדים של האיש הקדוש. במצבי זה, הנני רואה עקבות בלין הגבעות ומלא שמהם בדיקתי אותן וגיליתי שאין אלו (עקבותיו) של אדם בוגר, אלא של ילד או של אישה. הלכתי אפוא אחרי העקבות וחיפשתי ובסוף לא מצאתי דבר. ואחרי שטרוחתי זמן רב, הנני רואה פתאם ערמה של זלזלים יבשים של השיח המכונה מלוח () בשפה הסורית או מלחים () בשפה היוונית. התקרבותי וסילקתי את כל הזבל הזה, והנה על פי תכנית האל ראיתי מערה ופתח קטן מתחת (לערמת העפפים). מאחר שחשבתי שאין זה במקום להכנס במפתיע, צעקתי: "ברך אותי, אבא".

ומכיון שאיש לא השיב, שוב השמעתי אותו משפט בקול. ומאחר ששוב איש לא ענה, שוב השמעתי אותה קריאה וחזרתי עליה פעם שלישית ואיש לא הגיב. אז אדרתי אומץ ונכצטתי ומצאתי נזיר יושב בשקט.

3) כאשר קמנו אחרי שהשתחווינו זה לזה, הנחתי שהינו סריס. והוא פנה אלי לערוך הפילה. אבל, כיוון שאני בקשתי שהוא יעשה זאת ועמדתי על כך זמן רב, הוא אמר לי: "תפקידך לערוך הפילה, שהרי הינך כומר". אני הכחשתי וניסיתי להסתיר זאת, אך הוא עודד אותי באומרו: "אתה כומר, אל תשקר, אדוני האבא, אלא תערוך נא את הפילה". נדהמתי אפוא ונבהלתי, עשיתי את הפילה ושנינו התישבנו. ובכן, אני התלבטתי מאד בלבי והשבתי "האלישה היא, או אולי סריס?" ושתקתי. אמר לי אפוא: "נדוע, אבא שלי, יש לך הרבה מחשבות עלי?" וכשאני הכחשתי ואמרתי שאין לי, השיב: "לא, אתה מתרחרר בלבך וחושב האם היא אישה, האם סריס?" ואני נדהמתי גם נוכח הדבר הזה, ותרכנתי את פני לארץ.

4) אז אמר לי: "תן לי הבטחה שלא תבשר לאיש עלי עד שהינני חי בבשר, ואני אספר לך על עצמי, מי אני ומאיפה באתי לכאן". ואני אמרתי: "הינך יודע הלטב, בעזרת הרוח הקדושה שבתוכך, שאני משתוקק ללמוד זאת". ואחרי שתבטחתי לא לגלות לאיש את הספור שלו, אז הוא התחיל לספר כך:

5) אני אישה: הנני בת של נציב בקונסטנטינופול; וחזרתי אחרי אילוסטריוס אחד, יליד של אבי, כדי להשיא אותי לבנו. אולם אני לא השתוקקתי לקיים יחסי נשואין. אבל לא גיליתי להורי את מטרתי. אכן במיוחד רציתי להתמסר לתפילה ובקשתי לזכות לעזרת האל למטרה זו. יום אחד, אפוא, אמר לי אבי: "תתכונני, בתי, שהרי מתקרב זמן החתונה והמתחר שלך לוחץ עלי לעשות מיד את הנשואין". השבתי לו: "אדוני, אי אפשר להשיא אותי לאיש מבלי שאקיים קודם את הנדר שלי".

6) הוא שאל מה הנדר ואני עניתי: "הבטחתי לאל קודם כל להשתחוות למקומות הקדושים". והוא אמר: "תתחנני קודם, בתי, אז אחרי שתקיים החתונה, תקחי אתך גם את בעלך ושניכם תסעו בשלום ותשתחוו לאל כמו שאתם רוצים". אבל אני אמרתי: "אני הבטחתי לאדון שלי להשתחוות עם בעודי בתולה. לכן אם הינך אוהב אותי, אל תמנע ממני את המטרה הזו, אבי, שמא יקרה לי אסון כלשהו בגלל זה". בשמעו זאת הוא השתכנע לשלח אותי ודחה בלגנות את החתונה לא בלי כאב לב. ובכן, נתן לי אבי עבדים ושפחות וטריסים לשרתן ולשמור ^{אחיה} ושלושת אלפים מטבעות זהב במטבע עובר לסוחר, כדי שאקנה כל מה שצריך לפי רצוני.

7) יצאתי אפוא לעיר הקדושה ואחרי שהשתחויתי למקומות הקדושים עשיתי סיבוב במדבריות תוך כדי חלוקת נדבות לאבות הקדושים. ובכן, הגעתי לסביבה הזאת, למערות של קופרותא. אל (הלאורה) המכונה לאורה של המצרים. אכן, ישבו שם פעם שלושה זקנים שאחד מהם היה איש קדוש עוטה שק ולא ספר תנ"ך בשני כרכים. ואני,

ששקדתי מעומק הלב על רצון להחליף את אחיזת העיניים של החיים הריקים, שאפתי למצוא נזיר אחד שיוכל לתפוס את הרז הזה בלי להכשל, ולתת לי את המדים הקדושים. ובראותי את הזקן עוטה השק, אמרתי בלבי: "איש זה יכול למלא את רצון נפשי, אם האל יאשר זאת".

8 אחרי שסיימנו את הלוקת (הנדבות), חזרנו אל העיר הקדושה; ואחרי שבילינו שם ימים אחדים, מלווי עוררו אותי לצאת לדרך אל הבית. הם חשבו שגם אני נחפזת לעשות זאת. ובכך, אני כתבתי שני מכתבים בסתר, אחד להורי ואחד לרב המשרתים שהיה אתי, עם ההסברים האלה: "אני מסרתי את עצמי לאל (אדון) העולם. אל תחפשו אותי אפוא: שהרי לא תמצאוני. אני יוצאת מכאן לאן שהאל ידריך אותי". ובכך, כאשר עמדנו לצאת מן העיר, הכינו לי את האפיריון ושאר הבהמות הקדימו אותנו לשער (העיר).

9 אז אמרתי לרב המשרתים: "יש לי חשק לפני שנצא לדרך להנות שוב מן ההשתחוות לגולגותא הקדוש ולקבר הקדוש". אמר לי הלה: "אני שלחתי קדימה את המטען שלנו והאדרות שלך אינן כאן. איך תוכלי לצאת כך, מבלי שאף יהיו אלה שחייבים ללוות אותך ותצטרכי ללכת כמו הדיוטות?" אמרתי לו: "כן, אלך כמו הדיוטות, כך שאיש לא ידע מי אני". הלה אמר: "אז קחי את השפחה היחידה שנשארת אתנו ולכי וחזרי מהר, כדי שנשיג את הבהמות שלנו".

10 אני לקחתי את שני המכתבים שכתבתי, עטפתי אותם וזרקתי בין הבגדים לדרך וכך יצאתי יחד עם הנערה. הגענו לגולגותא הקדוש ואני עמדתי שם ואמרתי לשפחה: "חכי פה קצת עד שאלך לנשק את הקבר הקדוש, ואחזור". כך אפוא יצאתי מן העיר וירדתי ליריחו ברגל.

11 בעזרת האל, אפוא, באתי לקופרותא אל הזקן עוטה השק. בראותי הוא נדהם מאד ושאל: "מה צריך להיות הדבר הזה?" ואני אמרתי לו: "בדרשי את האל, באתי ככה. אני מתחננת אפוא, קום והלבש לי את המדים הקדושים, שהרי מזמן רב אני משתוקקת להם". אמר לי הזקן: "תזהרי שלא נשלחת כנסיון לנזירים". שהרי הייתי בשיא (זהר) הנעורים וגודלתי ברוב פנוק. אולם אני נפלתי לפניו ובזורקי לרגליו שלש מאות מטבעות זהב אמרתי: "דע, אבי הקדוש שאתה גם תכבד אותי במדי הנזיר ותלביש לי את השק שלך וגם תתן לי את הספרים שלך". וכך גם היה. אכן, כשראה את הרצון העז שלי ואת דמעותי, הוא קם ונתן לי את המדים הקדושים בצורת כתונת שער. ואני נתתי לו את כספי בשמחה ואת בגדי מן העולם הזה וכל תכשיט שהיה עלי.

12 ואחרי שביליתי אתו את היום ההוא, למחרת פניתי לו בבקשה זו: "קום וערוך לי תפילה ואני אצא לדרך". בשמעו הזקן התחיל לבכות מתוך רגשי אהדה ואמר: "לאן תלכי, בתי?" ואני עניתי לו: לאן שהאל ידריך אותי בעזרת תפילותיך הקדושות".

13) ובכך, אחרי שהתפלל הזקן ובתן לי את הספרים, הנחתי לרגלי האדון כל דאגה של עצמי והתפללתי לחשאר מוצפנת מראות בני אדם, אחרי שנתתי את עצמי למדבר הזה. ובכך, הודות לתפילות הזקן הקדוש הצריך¹⁷³ אותו האל עד המקום הזה ובראותי את המערה הזאת, בשמחה נכנסתי בתוכה. הייתי אז בת שמונה-עשרה שנה: ואני שוהה במקום הזה כבר עשרים ושמונה שנים. ועד היום לא ראיתי איש כאן, חוץ ממך בלבד".

14) היה אפשר לראות את פניה כאילו מזרות זיקים. כאשר הפסיקה לספר, אפוא, הזמנתי אותה לאכול יחד אתי מן המצרכים שהבאתי. אולם היא לא הסכימה כאמרה: "אתה תאכל, שהרי אחרי מאמץ מליגע". ומאחר שאני עמדת זמן רב על בקשתי שתאכל יחד אתי, בשום אופן לא ויתרה ואמרה: "אם אטעם מן המזונות החומריים האלה אשר הבאת (האל) המפרנט אותי כל הזמן שאני פה לא ישלח לי יותר את המזון הרגיל שלי". בשמעי זאת אני נאנחתי על עצמי ובקשתי ממנה לפחות לברך את המזון שלי. והיא גם את זה בקושי הסכימה לעשות, וכך אכלתי אחרי שזכיתי בברכתה כמזון רוחני. ובהביטי אל פניה התפעלתי מן היופי שלה. שהרי היה טעם להתפלא, איך אחרי שחיה שנים כה רבות בטגפנות ובשקט כאלה, החזיק נעמד זוהר הנעורים שלה.

15) עת נכנסתי אליה לתוך המערה, נעלם כל הצמא הצורב שהיה בי. ומכיוון שהייתי מודאג אחרי האוכל, שמא בסורי משם טוב אהיה צמא, אמרה לי הקדושה: "אל תחשוש: לא תהיה צמא עד שתגיע לדלת התא שלך". ובכך, כשעמדתי להסתלק, בקשתי ממנה כך: "עשי אמי חסד ואל תתרחקי מן המקום הזה, כך שבשובי מפעם לפעם אזכה בברכתך". היא הבטיחה ואחרי שערכנו תפילה, הסתלקתי ולא הייתי צמא בדרך עד שנכנסתי אל התא שלי, כפי שניבאה בת המשיח הקדושה.

16) אחרי ימים אחדים, הלכתי לחפש אותה במקום ולא מצאתי אותה. או שנמלטה אל המדבר הפנימי, או גם שבאיזו שהיא דרך אחרת היתה מוצפנת אינני יודע. והיילה לאל המתכנן דברים אלה לעולמי עולמים - אמן.